

PL 55 (12)

Zb
1342

X 2047330

RECTOR
ACADEMIÆ LIPSIENSIS
FUNUS,
VIRI
Plurimum Reverendi, Amplissimi atq; Excellentissimi
DOMINI
JOACHIMI
FELLERI,

S.S. Theol. Licentiati, Poët. Prof. Publ. longè celeberrimi, Maj. Principum Collegii Collegiati, Nationis Bavaricæ Senioris, Academiaeque Bibliothecarii meritissimi,

Indicit,

& ut ad exhibendum supremum officium,

Post III. Pomeridianam frequenter conveniant,

PROCERES, CIVESQUE ACADEMICOS,
 qua fas est fieri, humanitate
invitat.

Ant. Ristow.

Immortalitatem sibi eruditos quosvis, maximè tamen Poëtas Carminibus suis, merere, vulgatissimum est, notiusque, quàm ut confirmandæ rei adducendis testimoniis opus sit. Hoc diutius enim omnium fermè suffragiis victurus quis esse existimatur, quò plura magisque ad perfectionem accedentia carmina composuit. Utque Poëta quisque omnium placentissima eruditibus legenda communicavit, ita à moriendi necessitate, pereundique periculo creditur esse remotissimus. Fuerunt, qui monumenta Carminibus sibi erexerunt ære perenniora. Fuerunt, qui opus exegere, quod nec Jovis ira, nec imbres exedere posse visi sunt. Quis Poëtarum de laudibus sibi post fata eventuris verba non facit? quis non de vita ad mundi usque finem producenda prosperrima quæque pollicetur? De quâ verò vivendi felicitate loquantur, non vani simus, si quæramus. Novimus enim, tria immortalitatis genera deprehendi; contingereque posse, ut vel corpus humanum nunquam moriatur, vel fama superstes maneat, vel animus etiam, licet corpus intereat, perpetuò tamen existat & vivat. De corporis immortalitate cur credam loqui Poëtas, causâ non est. Vix enim quisquam inveniatur, qui de brevitate vitæ facilitateque, quâ ad extrema properet, instabilisque adeò sit, non conquaratur. Consentaneumque non est, de perpetuitate rei sibi spem fecisse viros sapientes, quam fluxam adeò caducamque professi perpetuò erant. Neque de immortalitate animi cogitasse ipsos, existimo. Tametsi exploratum enim sit, multis persuasum fuisse, animos non simul cum corpore interire, esseque locum, quò, simul à corpore solvantur, perveniant, vitam nunquam desituram acturi. At novi tamen etiam, & multos inter Poëtas fuisse, à quibus, quod animi à corporibus separati extra domicilium suum vivant, negatum est: & loca, in quibus de immortalitate sua scribunt, ita comparata esse, ut vix concedant, qui diligenter inspicere excutereque velit, eum sententiam sumere, de aliâ re, quàm de famæ constantiâ loqui scriptores, quippe quam credunt eruditibus scriptis suis sibi conciliasse, sicque dignos se constituisse, qui, quamdiu in toto quidem, maximè tamen humaniori terrarum orbe, homines extituri sint, amplissimis laudibus præconisque nullâ invidiâ cupiditateque temerandis afficiantur. Sed hæc de Poëtis gentilibus. Idem verò de Christianis etiam, modò ad sacrorum nostrorum formulam quædam emendentur, pronuntiandum est. Brevitati quidem vitæ æquè ut alii homines obnoxii sunt, & corpora mox in cinerem pulveremque convertenda circumgestant. Sed ut tamen ad mitigandas varias calamitates, quas in his terris subinde sentiunt, oculos ad alteram vitam flectunt, in quâ animi quidem, simul ac ex animi custodia evolant, soli, cum corporibus autem, quando ex terris pulvereque, in quò sepulta jacuerunt, redibunt rursus, non perpetuò vivent solum, sed non exprimendis quoque voluptatibus perfundentur; ita & eruditibus suis carminibus, licet nunquam captaverint, immortalitatem consequuntur, quæ memoriam ut carminum, ita & ipsorum usque ad totius universitatis terminos incolumem illibatamque perducet. Verissima hæc esse exemplò absolutissimò confirmat Poëta omnium clarissimus planeque incomparabilis Vir Plurimum Reverendus, Amplissimus atque excellentissimus DN. JOACHIMUS FELLERUS, Sacro-Sanctæ Theologiæ Licentiatus, Poëseos Professor Publicus longè celeberrimus, Facultatis Philosophicæ Assessor, Collegii Maj. Principum Collegiatus, Nationis Bavaricæ Senior, & Academia Bibliothecarius meritisimus. Qui licet immortalitatis corporis, tantum abfuerit, ut particeps factus sit, ut immaturò potius & inopinatò mortis genere nunc sublatum quæramus, eò certius tamen ad perpetuitatem vitæ, quam speramus, propriam pervenisse censendus est, quò diviniore sacramentò militiæ Christianorum initiatus, & accuratiori disciplinâ educatus fuit, majori integritate vitam transegit, infucatoriisque fide animam exhalavit; hocque certiore famam post fata expectat, quò & splendidiori vitæ generi admotus fuit, & exactius, quicquid gesit, fecit. Quare & facillè capitur, quando consuetudine receptâ in hæc chartâ, quæ in vitâ ipsi contigerunt, exhibenda sunt, sex præcipuè capita, primum nativitatis, deinde educationis, deinde honorum, deinde matrimonii, deinde morum, tandemque mortis spectanda esse. Natus est Cygnæ, die XXX. Novembr. Anni M. DC. XXXIIX. Parentibus Christianis honestissimisque, Patre quidem Virò integerrimò, CHRISTIANO FELLERO, Cive & Pannifice urbis dictæ, Matre verò Fœminâ virtutibus ornatissimâ SABINA,

SABINA, Viri Pl. Reverendi Præclarissimiqve DN. M. JOACHIMI OEHL-
MANNI, Diaconi Cygneorum meritisimi filiâ. Educatus & domi ab amantissimis
Parentibus, & in Scholâ Patriâ à Magistris fidelissimis, & in Academia Lipsiensi à Pro-
fessoribus celeberrimis fuit. Non solum enim à Parentibus ipsis rudimenta pietatis
maturè percepit, sed in scholas quoque deductus est, ut perfectiora fierent, quorum
fundamenta ipsi jecerant. In quibus ut Præceptores nactus est fidelissimos, CREI-
LIUM, THUMLINGIUM, DECCERUM, ZECHENDOERFERUM,
DAUMIUMqve, ita & ductu ipsorum dici satis non potest, quò successu & ad omnes
virtutes & eruditionem consequendam, via monstrata sit, & ipse etiam in honestarum
rerum studiis profecerit. Cumque vix tredecim annorum adolescens Passionis Do-
minicæ historiam in versus Latinos transfulisset, ut aliorum Magistrorum, ita celeberrimi
inprimis DAUMII amorem hæc re adeò in se concitavit, ut & filii instar habue-
rit, & quâ viâ progredi in addiscendis humanioribus literis deberet, dux integerrimus
monstraverit. Quâ diligentia & dexteritate eos in literis profectus cepit, ut qui ad
sublimiora studia se conferret, dignissimus deprehenderetur. Elegit autem hanc ipsam
Academiam. Quò cum commendatione sæpius jam dicti DAUMII accessisset, sta-
tim ac huc se contulerat, summis clarissimisque non solum Philologis Professoribusque,
ut CASPARI BARTHIO, D. THOMÆ REINESIO, D. RIVINO, D.
RAPPOLTO, FRANCKENSTEINIO, THOMASIO innotuit, sed omni-
um etiam auditor fuit, & à non unò beneficia multa accepit. Ne plura enim comme-
moremus, vel unum illud satis egregium est, quòd Celeberrimi THOMASII Bibli-
otheca, quòcunque tempore volebat, patuerit, ad quam aditum consecutus fuit, quod,
quem modo laudavimus, Viri, re angustâ domi coactus primùm famulum agebat, mox
liberis informandis Pædagogus præficiëbatur. Ad honores accessit, cum Mense Janua-
rio An. M. DC. LX. Magistri Philosophiæ insignia, favore nominatorum jam supra Pro-
fessorum & invitatus & commendatus, ambiret & acciperet. Ex quò tempore & in di-
sputationibus orationibusque eruditionem ostendebat, & Collegiis in variis disciplinis
habitis de studiosâ juventute egregiè meritus est. Quibus rebus cum magis magisque
inclaruisset, factum est, ut à Nobilissimo Amplissimoque Urbis hujus Senatu Collega
Tertius Scholæ Nicolaitanæ constitueretur, in quò munere fideliter, & cum insigni
scholasticæ juventutis fructu administrando perseveravit usq; D. RAPPOLTO à Pro-
fessione Poetica ad Theologicam vocatò ipse in Academia Poëtas publicè interpretari,
auspiciis POTENTISSIMI SAXONIÆ ELECTORIS, JOH. GEORG. II.
gloriosissimæ recordationis juberetur. In hoc verò munere summâ cum laude versa-
tum esse, documenta habemus quamplurima. Quid aliud enim honores subinde ac-
cepti novi, quid gratia Potentissimorum Principum summa, nisi indicia, officium fecisse
beneficiis maectatum, quæ in nullum conferuntur nisi dignum, præcipuè ab iis, qui pro
summâ, quâ pollent, sapientia judicant, non tam bona exhibere, qui beneficus sit, ut pe-
tentibus gratum faciat, quàm injuriis Remp. onerare, quod in indignos dispertiat, qui-
bus boni excitari poterant, ut de Rep. eò majori diligentia mererentur. Inter hono-
res verò fuit, quòd Bibliothecæ Paulinæ Præfectus fuit, quòd annò M. DC. LXXXI. inter
Collegiatos, quos vocant, Maj. Princip. Collegii reciperetur, quòd singulari POTEN-
TISSIMI ELECTOR. indultu ex Natione Misnicâ ad Bavaricam transferretur. Sed
& ambulatoria, quæ vocantur, munera cum in Academia tum Facultate Philos. non se-
mel administravit. Nationi enim Bavaricæ insertus Rectoratum Academiae ter, semel
per æstatem M. DC. LXXX. iterum M. DC. LXXXIV. tertiumque M. DC. LXXXVIII.
quantum potuit fideliter, sepositòque privatorum commodorum studio, gessit. In
Facultate autem Philosoph. & Decanatu & Pro-Cancellariatu bis, utròq; munere Natio-
nis semel Misnicæ & semel Bavaricæ Collega, Decanatu quidem per æstatem anni M. DC.
LXXIV. & per hyemem M. DC. LXXXIV. & LXXXV. Pro-Cancellariatu autem anno
M. DC. LXXVIII. & hoc ipso M. DC. XCI. functus fuit. Inter Principes, quorum gratiam
Carminibus elegantissimis promeruit, nominari debent INVICTISSIMUS
IMPERATOR LEOPOLDUS, POTENTISSIMI ELECTORES SA-
XONIÆ & BRANDENBURGICUS, MAGNUS DUX HETRURIAE, pluresque
Principes Virique Illustres alii. Venio ad matrimonia, in quæ duas uxores duxit, unam,
virginem omnis virtutis genere ornatissimam, ANNAM DOROTHEAM, celeberrimi
Prof. D. FRIDERICI RAPOLTI filiam, alteram, Virginem non minus nobilem excel-
lentem-

ZL 1342. FK.

lentemque, JOHANNAM, viduam jam consternatissimam, supra memorati DN. Prof. THOMASII filiam. In priori matrimonio d. XXVIII. Augusti Anni M. DC. LXX. inito triplici uxor svavissima foetu gravida facta fuit. Primâ vice enixa est filium CHRISTIANUM in primis jam annis extinctum. Alterâ vice filium peperit JOACHIMUM FRIDERICUM, Philos. & Bon. Art. jam Baccalaureum. Tertius foetus excludi non potuit, matremque inter pariendi labores deficientem secum in sepulcrum traxit. Alteram Conjugem anno M. DC. LXXVII. d. XXVII. Novembr. accepit. Cum quâ usque ad hoc tempus per XIV. annos vixit, Pater factus duorum filiorum, JACOBI FRIDERICI, & JOHANNIS FRIDERICI, non die postquam nati erant, ex vitâ iterum discedentium, duarumque filiarum, JOHANNÆ RACHELIS, & SABINÆ ELISABETHÆ viventium adhuc, quibus in honorem Dei educandis Divinam benedictionem calidissimis precibus apprecamur. De moribus hoc pauciora proferemus, quò manifestiores sunt ipsi, paucioresque latent. Vix enim inveniri putamus, quem fugiat, quàm bonus, candoris amans, inserviendi aliis cupidus, erga DEUM humilis, sibi abjectus, & in offensionibus ad exorandam dandamque veniam proclivis extiterit. Juvandis pauperibus & egenis multa sapiusque plura, quàm facultates sinebant, largitus est, multique, imprimis ex indigentioribus, inveniuntur, qui cum magnâ gratiarum actione beatè Defuncto acceptum referunt, quòd in publicis muneribus constituti jam vivunt. Ex quâ & causâ inopinata Viri mors, quotquot perspectum eum habent, omnibus tristis deflendaque maximè videtur. Cujus hæc ratio fuit. Superiori Sabbathi die, qui in IV. Aprilis incidebat, habitis cum conjugè filiabusque precibus vespertinis in lectum se contulit. Horâ verò matutinâ II. semisomnis, ut in more habuit, e lecto surrexit. Cumque à somnò ita nondum excitatus fortè ad fenestram depressam valde, accessisset, Divinâ factum permissione est, ut de fenestrâ lapsus in caput tribus vulneribus cranium concussum lædente decideret. Equidem statim, & uxor lapsus animadvertens & domestici simul adfuerunt, & mox Medicus & Chirurgus accessit, qui & auxiliò vicinorum aliorumque adjuti vulneratum sustulerunt, & quibus opus erat medicamentis, ea adhibuerunt. Sed gravitate tamen simul lapsus consideratâ de recuperanda valetudine desperatum fuit. Itaque & ipse, ut rationis usum non amiserat, ad beatam mortem egregiè se præparavit, & vocato Confessionario peccata confessus, & S. Evcharistiâ pastus refectusque, & cantionibus precibusque, præcuntibus cum Confessionario tum assistentibus Collegis Professoribus, aliisque vicinis spiritum fidelissimis Cœlestis Patris manibus commendans, usque sequenti Lunæ die horâ matutinâ XI. qui omnibus in hac vitâ expectandus est, discessus à corpore animi placidissimè ipsi eveniret. Habetis, quæ de nativitate, educatione, honoribus, matrimonio, moribus, morteque Beatissimi Viri nos dicturos receperamus. Ex quibus quæ de immortalitate Poëtis consequendâ præfati sumus planè jam constare existimo. De perpetuitate corporis nihil sperandum est. Mortuus enim est, cum nondum ad senectutem pervenit. Perpetuam famæ durationem ipsum secuturam, quæ fecit & adeptus est, ambigere non sinunt. Sed hæc nos nunc non moratur. Christiani sumus, indeque ad nullam rem, quæ in hac vitâ terminatur, contendimus. Benè est, quòd firmâ fiduciâ nitimur, ad vitam pervenisse Beatissimi Viri animum, quæ prius non accipitur, quam quicquid habemus corruptibilitatis, deposuimus, hocque diuturnior est, quò magis exploratum habemus, quòd tum demum contingat, quando ad sedes pervenimus, quæ in perpetuum durant. Sed novimus etiam, inchoatam hanc perpetuitatem nondum perfectam esse, consummatumque iri, quando post resurrectionem anima domicilium corporis rursus ingreditur. In cujus rei expectationem eò sanctius corpus adservandum erit. Hòcque consiliò solenni ritu hodiè post III. pomeridianam sepulcro commitemus. Ad quas exequias condecorandas, ut Cives Proceresque Academici frequentes conveniant, his ipsis, ut fas est, fierique debet, rogamus atque monemus. Videtis quàm multæ, & quas sapè non putemus, ad mortem pateant viæ. Sapienter igitur fecerint, qui ad omnes casus se præparent. Quod aut insigniter fallimur aut hanc occasione egregiè potest fieri, maximè, cum hæc solennitas non longè ab horâ abfutura sit, quæ memoriam sepulturae Christi quotannis recolimus. P. P. die X. Aprilis, memoriæ mortis Christi hoc anno sacro,

A. R. S. M. DC. XCI.

Literis, CHRISTOPHORI FLEISCHERI.

W 17 20

PL 55 (12)

Z 6
1342

X 2047330

RECTOR
ACADEMIÆ LIPS
F U N U S
V I R I
Plurimum Reverendi, Amplissimi at
DOMINI
JOACH
FELLE

S.S. Theol. Licentiati, Poët. Prof.
 berrimi, Maj. Principum Collegii Collegiati, Na
 ris, Academiaeque Bibliothecarii m

Indicit,

& ut ad exhibendum supremu

Post III. Pomeridianam frequenter

PROCERES, CIVESQVE AC

qua fas est fieri, humanitat
invitat.

BIBLIOTHEC
 PONICKAVIAN

REVERBITAT-
 HALLE
 (SALE)

John Cant. Ristman.

